

Örnek, Sedat Veyis 2012 “Bir Biyografi Denemesi [Yakınlaşmak Sevmektir]” (“Genç Yaşta Yitirdiğimiz Sanatçı ve Bilim Adamı Sedat Veyis Örnek” içinde, Halûk Çağdaş), *Hayat Ağacı Dergisi*, Sayı 17, 28-30.

hayat ağacı

*Senden Geriye Ancak
İzzet, Bekâ ve Mutluluk Kalacaktır*

İRE AÇILAN PENCERE – SİVAS MUALLİM MEKTEBİ – SEDAT VEYİS ÖRNEK – ŞU SİVAS'IN "HAL"İNE BAK
KAR İÇİN RAPSODİ – BİR FOTOĞRAFİN ANATOMİSİ – GÖZE MANİFATURA \ HATİCE GÖZE
SİVAS'TA CUMHURİYET'İN İLANI TÖRENİ – MEŞK ZİNCİRİNİN SON HALKALARINDAN

"Modern Lokanta" piyesinden sonra. Yıl 1948. (Önde oturanlardan soldan ikinci)

Genç Yaşta Yitirdiğimiz Sanatçı ve Bilim Adanı SEDAT VEYİS ÖRNEK (1927-1980)

Halûk Çağdaş

Eserleriyle toplumu biçimlendiren bilim adamı, sanatçı, edebiyatçı, şâir, ressam pek çok öncü kişinin henüz genç sayılabilecek yaşlarda aramızdan ayrılması, ilâhi takdirin sonucudur şüphesiz ki. Ne var ki, yalnız erken ölenlerin değil, uzunca bir ömür geçirip

hayâta doyduğu varsayılan nice değerli kişilerin kaybına da insan hayıflanıyor, üzüyor. Çabuk biten yaşanmışlıkların değeri, herhâlde dolu dolu yaşanmış olmakla doğru orantılıdır. Belki bu yüzden ölüm, yaşlılığın kendilerini yalnızlaştırdığı hissine kapılanları bir karabasan gibi derinden etkiliyor. Oysa, boşa geçen

veyâ geçirilen bir ömür, uzun sürse ne yazar, ardında hayırla anılmaya değer bir iz bırakmadıktan sonra... Ne hayatlar vardır nisan yağmuru kadar kısa süren fakat ardında onlarca yaşanmışlığa denk bir iz bırakan. İşte rahmetli Sedat Veyis Örnekte de genç yaşta aramızdan ayrılan ve vakitsiz ölümüyle yeri kolay dolduru-

lamayacak olan değerli bir bilim ve sanat adamı ve güzel bir insandı. Ben onun meziyetlerinin, bilim adamlığının, sanatçılığının ve kişi olarak taşıdığı üstün karakterinin yeterince bilinmediği kanısındayım. Ölümünün üzerinden otuz yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına rağmen, çok sevdiği memleketinde anısına bir anma toplantısı yapılmamış veya bir okula ya da caddeye adının verilmemiş olması, bu kanımı neredeyse kesin bir tespite dönüştürme raddesindedir. Onu yazmak, aslında bu endişeden kaynaklandı, yazılmaya en lâyık bir "Sivaslı" olmasının ötesinde elbette ki...

Kişiler ve kişilikler üzerine yazılan değerli hikâyelerden kısa da olsa bilgi sunmak âdettendir ya, biz de onun çok yakını olan değerli bir bilim adamının yazısından alıntılarla "kısa fakat onurlu" bir hayatın kesitlerine şöyle bir göz atalım:

"Zara ilçesinde doğan Sedat Veyis Örnek, orta öğrenimini Sivas Lisesi'nde tamamladı. Babası bir kahve dükkânı işletir, kendisi de o zaman Sivas'ta yayımlanan Hakikat gazetesinde gece sekreteri olarak çalışırdı. Gazetede çalıştığı ilk yıllar onun yazı hayatının da başladığı dönemlerdi. (...) Devlet adına burslu okuma şansını Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde bulduğundan, yüksek öğrenimini burada tamamladı(1953). Yedek subay olarak Kore'de bulunan Örnek, askerlik dönüşü lisans üstü eğitim için gittiği Almanya Tübingen(Eberhard-Karl) Üniversitesi'nde Dinler Tarihi ve Etnoloji (éthnologie / budunbilim) doktora-sı yaptı (1960). Türkiye'ye dönünce Dil ve Tarih – Coğrafya Fakültesi Etnoloji Kürsüsü'nde asistan olarak göreve başladı (1961) ve aynı fakültede doçent (1966) ve profesör (1971) oldu. Ölümüne kadar öğretim üyesi sıfatıyla Halkbilimi Kürsüsü kurucusu ve başkanı olarak çalıştı. Viyana (1963), Bonn (1969), Marburg ve Göttingen (1974) Üniversitelerinde de alanıyla ilgili araştırmalar yaptı..." (1)

Nisan yağmuruna benzetmişim o kısa yaşamışlığı. Yağmurun dindiği an, 1980 yılının 14 Kasım Cuma saba-

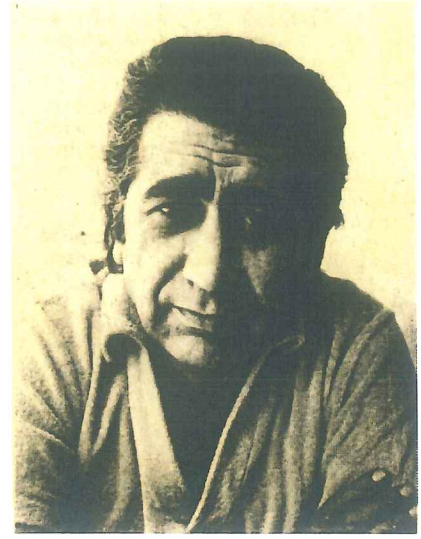
hıdır. Yıllar önce bir kalp krizi geçirmiş. İkincisini ise, ölümünden iki yıl önce İstanbul'da toplanan UNESCO Türkiye Millî Komisyonu çalışmaları esnasında. Ölümünü getiren ise üçüncüsü... Önemsemiyor görünürdü ama hayatını, bu ciddi soruna endekslediğini yakın dostları bilirlerdi. Rahmetli Vahap Sümbüloğlundan dinlemiştim: Kriz ânında doktorunun kollarına sarılarak, "...Doktor! Beni kurtar, yapılacak daha çok işlerim var..." diye haykırmış. Kabri Cebeci Asrı Mezarlığındadır.

BİLİM VE SANATA ADANMIŞ BİR HAYAT

Ölümü üzerine özellikle bilimsel kişiliği ve sanat çalışmaları hakkında gerek yerel basında gerekse ulusal basında çıkan yazılardan bir hayli arşivimizdedir. Bunların da ışığı altında öncelikle bilimsel kişiliği üzerinde durmak istiyorum.

Her şeyden önce iyi bir Sivaslı olan Sedat Veyis Hoca, ilk eserini de 1966 yılında bu memleketçiliğinin ilhamıyla olsa gerek, kendi çevresini inceleyerek vermiştir: "Sivas ve Çevresinde Hayatın Çeşitli Safhalarıyla İlgili Bâtıl İnançların ve Büyüsel İşlemlerin Etnolojik Tetkiki". Bu eseriyle, "toprağını seven bir bitki gibi", yetiştiği yörelerin kültürel değerlerini ortaya koyarak işe başlamıştır. Kendi bilim dalıyla ilgili olarak hazırladığı "Etnoloji Sözlüğü" ile halkı bilgilendirmeyi amaçlayan ve toplumların yaratıcılık kaynaklarını göstermesi yönünden önem taşıyan "İlkelerde Din, Büyü, Sanat, Efsâne" adlı eserini de 1971 yılında yayımlamıştır. Yine aynı yıl yayımladığı "Anadolu Folklorunda Ölüm" ise, hayatın son safhası üzerine halkın uygulamalarını ve ölüm karşısındaki duyarlılığının kaynaklarını içerir (2).

O, Halkbilimi'ni; "...bir ulusun, bir bölgenin ya da bir yöre halkının, halka ilişkin kültürel ürünlerini, yaratılarını, becerilerini, bilgilerini, törelerini, beğenilerini, dünya görüşünü vb. kendine özgü tekniklerle derleyen, sınıflayan, çözümlen ve son aşamada da bunları bir bileşime kavuşturmayı amaçlayan bilim

Büyük kalabalıklar içindeki "yalnız adam" son yıllarında..

dalı" olarak tanımlıyordu (3). 1977 yılında yayımladığı "Türk Halkbilimi" adlı eseri, "folklor" ile eş anlamda kullandığı "halkbilimi" kavramını örnekleriyle genişletmesi yönünden önem taşır. Son kitabı "Geleneksel Kültürümüzde Çocuk" (1979) ise, alanında günümüze kadar yapılmış olan en özgün araştırmalardan biridir (4).

Kitapları dışında kendi bilim alanı ile ilgili olarak yaptığı çalışmalarına ise; "İlkelerde Dinsel Temel Kavramlara Genel Bir Bakış" (Dil ve Tarih – Coğrafya Fakültesi Dergisi, Ankara – XX/3-4, 1963), "Allgemeiner Überblick die religiösen kulturellen und sozialen Reformen in Japan und in der Türkei" (Dil ve Tarih – Coğrafya Fakültesi Dergisi, Ankara – XXL /1-2, 1963), "Etnolojinin Tarihçesi, Başlıca Ekolleri, Görevleri" (Antropoloji Dergisi, Ankara- 1/4, 1968), "Türk Halkbilimi'nin Sorunları" (Türk Dili Dergisi, Ankara, sayı: 257, 1973), "Türk Folklorunda Ad Seçme ve Ad Koyma" (Boğaziçi Üni. Halkbilimi Yıllığı, İstanbul, 1975) gibi araştırmalarını örnek olarak gösterebiliriz (5).

Sedat Veyis Örnek'in sanat içerikli çalışmaları edebiyatla başlar. Edebiyat, onun için âdetâ bir hobi, bir özel uğraş alanıdır. Henüz genç bir lise öğrencisi

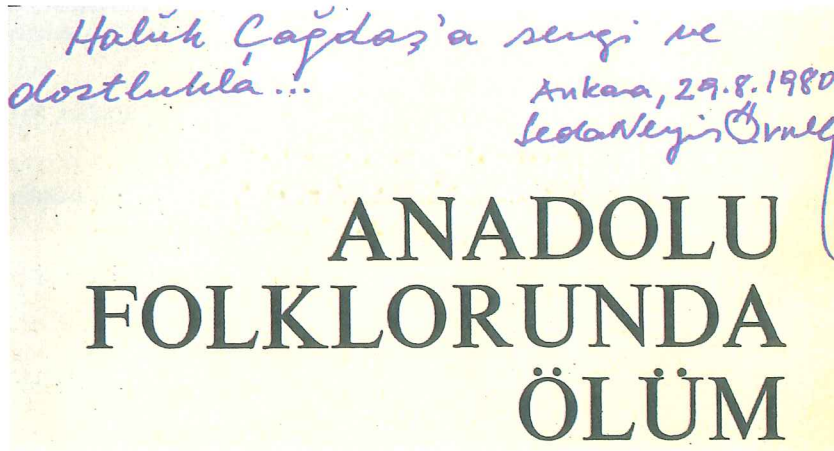
Bir temsil sonrası Halkevi sahnesinde; ayakta kilerden soldan birinci Necati Görener, dördüncü Sedat Veyis Örnek, ortada oturan Halkevi'nin ünlü rejisörü Hillmi Atacan.

iken Sivas'ta çıkan "Ülke" ve "Hakikat" gazeteleri ile daha sonraları "Türk Dili", "Varlık", "Yeditepe" gibi edebiyat ve sanat dergilerinde belirli aralıklarla yayımladığı küçük hikâyeleri, onun yazma yeteneğinin ne denli güçlü olduğunun açık bir delilidir. "Biyografi Denemesi" ise, onun edebî üslubunun estetiğini yansıtmaması bakımından iyi bir örnektir (6). Ancak onun edebî kişiliğinin oldukça başarılı bir dramaturg olarak yansıdığı gerçek alan, herhâlde tiyatrodur. Yine gençlik

yıllarında Sivas'ta ilk kez Halkevi Temsil Kolu'nun "Akın" piyesinde sahneye çıkarak başladığı amatör tiyatro çalışmaları, sonraki yıllarında yazılıp Devlet Tiyatroları ile İstanbul Şehir Tiyatrolarında sahnelenmiş olan telif ve tercüme oyunları ile ciddi bir sanat yoğunluğuna erişmiştir. Ne var ki; mütevâzî kişiliği, kendisinin bu alanda yeterince öne çıkarılmasına mâni olmuştur. Sayın Balaman'ın aktardığına göre; Türkiye Yazarlar Derneği'nin kendisine teklif

ettiği dernek üyeliğini, sanat ve sanatçılara duyduğu saygı nedeniyle ve "Ben sanatçı olarak hayatımı kazanmıyorum. Sanat eserlerimi de bir yan uğraş olarak verdim. Dernek üyeliği, kendini bu dala adayınların hakkıdır..." gerekçesiyle kabul etmemiştir.

Başrolünü de aynı zamanda üstlendiği "Modern Lokanta" adlı oyunu ilk tiyatro çalışmasıdır ve 1948 yılında Sivas Halkevi'nde sahnelenmiştir. "Kurt" oyunu 1964 yılında İstanbul Şehir Tiyatrosu'nda, Tancred Dorstan çevirdiği "Sur Dibinde" ile S. Mrozek'ten çevirdiği "Polisler" ise, aynı yıl Devlet Tiyatrolarında oynanmıştır. Radyo oyunları arasında yer alan "Manda Gözü", köy sorunlarına yöneliktir. Gerek bu ve gerekse Anadolu törelerini konu aldığı "Kurt" oyununda, kötülükleri sergileyerek insanın tükenmez varlığını yüceltir. Devlet Tiyatrolarında 1969 yılında sahnelenen bir perdelik "Pirinçler Yeşerecek" adlı oyununda ise, Kore'de yaşadığı savaş anılarını dile getirirken, savaşların insan yapısına ters düşen çe-

İLKE
6.5.1947

TABUT

— Hocam Vehbi Cem Aşkun'a —

Yazan: S. Veyis ÖRNEK

Zehir gibi bir rüzgâr insanın vücudunu sertçe yalıyor, soğuk bir ürperti bırakıyor. Gökte rüzgârın tesiriyle birbirine karışan kar taneleri yerde vicik vicik çamurla sarmaş dolaş oluyolar. Soğuk; hepsi başka renk, hepsi başka bir biçim arzeden insanları bir esir kafile reisi zulmuyla kamçılıyor sanki ve 'hepside büyümüş, hepside büzümüş, hepside kabuğuna çekilmiş gibi bir hal almışlar.

Yusuf partal ceketine sıkı sıkı sarıldı. Kamburunu çıkardı. Boynunu kisti. Donu yordu. Açık göğsünün kirli derisi mosmor tüyleri diken dikendi. Rüzgâr bütün şiddeyle cılız vücuduna çarpıyor onu zangır zangır titrediyordu. Üstelik açtı. Bir apartmanın kapısına sığındı. Sirtını beton duvara dayadı. Duvarın soğuğu ta ciğerleri ne işledi, Ellerini hohladı. Burnunu sildi. Sarkık, biraz siyah bıyıkları buz tutmuştu. Önden, ayaklarında gıcır lastikleri. Sirtında kalın bir paltosu bulunan birisi geçti.

— Aşağı mezarlıkta bir tabut var. Basık camiye götürürmüsün?

Neredeyse ayaklarına kapanaçaktı bu adamın Yusuf — Peki Efendi!

Siyah paltolu adam bir eililik toka etti. Yusuf doğruca mezarlığa gitti. Bu soluk yeşil renkli bir tabuttu Sırtladı. Beli kütürdedi bir iki adım attı. Of! Meret ne kadarda ağardı. Ama ne zararı var. Cebindeki bu elli kuruş biraz sonra onun karnını doyuracak vücudunu ıslatacaktı. Yürüdü...

Yusuf bir ân sırtındaki tabutun içerisindeki ölüyü düşündü. Evet, biraz evvel bu tabutta bir ölü vardı. Kefenin sarmaladığı katılmış bir vücut iliklerine kadar ürperti Yusuf! Tıkandı kaldı. Tek adım daha atamadı. Kan tutmuştu sanki. Ağılığını, soğuğu unuttu. Hava kararmak üzere idi. Rüzgâr tekrar çıkmıştı. O halde ne kadar kaldı bilmiyordu. Yol dan geçen bir kaç kişi teressüsle bu manzarayı süzdüler. Bir kopuk Yusuf'a nlay etti:

— Ve Yusuf düşündü:

Bu ayaklarında gıcır gıcır lastikler sırtında kalın bir patosu olan adam doğruca evine gidecek, hizmetçi kapıyı açarak, odanın sıcaklığı vücudunda tatlı bir uyuşukluk husule getirecek, saadet ve refaktan gözlerinin içi gülen karısı onu kucağıyacak sonra; itina ile tertip edilmiş bir sofraya, nefis yemekler ve yumuşak bir yatağa kimbilir belkide ateşli bir aşk geöcsi...

Oh! Yusuf sıcak, kaynar kaynar bir çorbaya, yumuşak bir yatağa ne kadarda hasıretti: Yusuf bir kaç kere yutgundu, Ellerini apış aralarına soktu. İki büküm olarak kaldı.

Sırtına inen bir darbeyle beton taşığa boylu boyunca uzandı. Kıpıcı tekmiyözü

Kalksana ulan! geberecek başka yer bulamadın mı?

Vücudu kaskatı olmuştu. Emekliyerek kalktı. Anasını: kendini doğurduğu için lanet ledir. Ve ilk defa Allaha isyan eder gibi oldu! Çıplak bir taşığı bile ona çok görüyorlardı. Cılız vücudunu sürükledi. Rüzgâr biraz dinmiş kar sulu sepken halini almıştı. Altlarından, yanlarından patlamış postallarına çamur doluyor ve ayaklarını dondu ruyordu. Ne kadar gitti. Ne reye gitti' farkında bile değildi!

— Hişt! Bana bak!

— Ne diyorsun efendi? Bu, siyah paltosu içerisinde iyice gömülmüş adam eldivenli eliyle şehrin cenup tarafını işaret ederek:

— Ulan hırpol götürmeni yeceğin şeyi ne taşırsın?

Yusuf biraz kendine gelmiş gibi oldu. Gülünç vaziyetini idrak etti.

«Ölüden insana zarar gelirmiyse? çocuk değilsin al boş tabuttan korkulacak ne var? Hem ben tabutu taşıyayımki, tabutta bir gün beni taşıyacak» diye düşündü. İkinci. Ayaga kalktı ve yürüdü...

Senelerden sonra bir gün hocayla beraber yedi kişilik bir cemaat camiden çıktı. Hepside pejmürde kılıkta Soluk yeşil renkli bir tabutu götürüyorlar. Tabutun üzerinde ne bir atlas ne bir şal. Çırcıplak! İçindekinin fakir olduğu ne kadarda bel...

Görenler, ölünün var olduğunu düşünerek ürperdiler. Gariptirki: Hepside bir lahza koşdukları için peşinden vazgeçer gibi oldular.

Yalnız ihtiyar bir dilenci — Allah taksiratını affetsin! diye mırıldandı.

Tabut çökük omuzlar üzerinde g.c.r.dıyor, bir sarhoş gibi sağa sola yalpa vuruyor. Mezarlığa vardılar. Mezarlığın ta alt tarafında bir çukur kazılmıştı. Tabutu indirdiler. Pejmürde kılıklı adamların hepside terlemişti. Hepside birer mezar taşına oturmuşlar. Hoca bir ileri bir geri giderek tövbe telkini veriyordu:

— Ya!.. Mehmet bin Yusuf!

Hafif bir rüzgâr selvileri hışırdatıyor, uzaktan bir köpek sesi duyuluyor.

lişkilerini de işler. Görgüsüz bir Amerikan askeriyle kendisinin ve çocuğunun yaşaması için erkeklere kiralanan Koreli bir kadını, savaş denilen büyük oyunun kurbanları olarak karşı karşıya getirir(7).

Adnan Binyazar; Sedat Veyis Örneğin (çalışma alanının da bir gereği olarak) kültürel birikimlerimizin kökenine inmeyi amaçladığını belirterek, zengin kültür kaynaklarına sahip toplumların, başka toplumların kültürel baskısından kurtulması yolunda büyük katkıları

olduğunu ifade eder. Başka bir deyişle, yabancı kültürlerin yayılacağı yerlerde, milli kültür varlıklarını gün yüzüne çıkarma konusunda onun araştırmalarının ne denli önem taşıdığına dikkat çeker (8).

“İSMİ İLE MÜSEMMA...”

Eskilerin, şahsiyetiyle ismi uyumlu olanlar için veyâ isminin ya da soyadının, karakterini yansıttığı kişilerden söz ederken kullandığı bu deyim ara başlığı

yaparken, kısa özgeçmişini bir yazısından alıntılıdığım yakın dostunun şu sözünden de etkilendim: “Kimi soyadları vardır onu taşıyanla özdeş, kimileri zıt. Sedat Veyis Örneğin, soyadıyla uyum içinde gerçekten örnek bir hoca, örnek bir dost (ve) örnek bir aydınlı.”

Ben Sedat Veyis Örneğin'i daha lise öğrenciliğimden itibaren gıyâben tanıyordum ve ilgi duyardım. Bunda; tiyatroya ve edebiyata karşı hevesim, yeğeniyle okul arkadaşlığım ve özellikle yakın dostu

olan rahmetli gazeteci Muhlis Nâfiz Günay'dan dinlediklerimin etkisi vardır. Ancak kendisiyle yüz yüze tanışmamın târihi, 1976 yılının 9 Temmuz'una rastlar. Türk şiirinin büyük ustası Fâzıl Hüs-nü Dağlarca'ya Sivas Belediyesi tarafından "fahri hemşehriyet berati" verilmesi dolayısıyla düzenlenmiş olan törenin yapıldığı gündür o gün. Böylesine anlamlı bir girişimin gerçekleştirilmesinde katkısı da vardı. Nitekim Dağlarca ile birlikte gelmişlerdi Sivas'a. Dağlarca'nın hemşehriyetine yol açan Sivas sevgisi, yalnız kendisini tanıyanlarca bilinen bir husus değildir. Onun şiirlerini şöyle bir okuyanlar dahi, önce Sivas üzerine yazmış olduğu şiirlerinin büyümesine kapılırlar, hele "Toprak Ana"nın ve "Sivaslı Karınca"nın Sivas'a dâir şiirlerini...

"Anadolu" gazetesinde çıkan köşe yazılarımla, folklorla yönelik araştırmalarımı tâkip ettiğini söylemişti bu ilk karşılaşmamızda. O da beni ismen tanımış. Anlamıştım ki, Sivas'tan ayrı yaşaması, memleketine bağlılığına ve doğup yetiştiği topraklarda olup bitenlerden haberdâr olmasına mâni olamamış; aksine bu fiili ayrılık, hasretini daha da yoğunlaştırmıştı. Bunu fark etmiştim. Son karşılaşmamız ise, 1980 yılının Ağustos ayı sonlarına rastlar, yâni ölümünden yaklaşık üç ay kadar önceye. Özel bir işi nedeniyle memleketine yaptığı bu son

Prof. Dr. Sedat Veyis Örnek. İnsanı iyi değerlendiren bir halk bilgisi...

ziyâretinde; Muhlis Nâfiz Günay, Ayhan İlgün, Nihat Doğan, Hâzım Zeyrek ve Ömer Câhit gibi sevdiği dostlarıyla buluşma imkânını da bulmuştu. Belki son ziyâreti olması nedeniyle bu buluşmamızın hâfizamda hâlâ silinmeyen izleri vardır. Bunların en derini, o gün pek kavrayamadığım, bugün ise aradan geçen bunca yılın tecrübesiyle beni daha sağlıklı tahliller yapmaya sevk eden bir olgunluğun getirdiği değerlendirmelerdir. Sanıyorum Tabipler Odası'ndaki bir akşam sohbetinde birlikteydik. Konuşmaların mihrini daha ziyâde edebi konular oluşturmakla birlikte, günün siyâsi gelişmelerine de değiniliyordu. İçimizden biri, kendisine dönemin biri iktidarda diğeri muhalefette olan iki ünlü siyâsi liderini mukâyeseye yönelik bir soru sormuştu. Herhâlde soruyu yönelten kadar bizler de gelecek cevâbın ne olduğunu üç aşağı beş yukarı tahmin etmiştik. Ünlü bir bilim adamı ve çağdaş düşünceli bir sanatçıdan gelecek cevap, iktidardaki siyâsi lideri yere batırıp, o zamanlar kimilerince bir efsâne gibi dağa taşta adı yazılan "halkçı" lideri göklere çıkarmaktan başka ne olabilirdi ki? Ama öyle olmadı işte... Bir avuç taşra aydınının pek de hoşuna gitmeyen cevap, aslında bir büyük hocanın ne denli isâbetli ve basiretli olduğunu da sergilemekteydi. Dudaklarında belli belirsiz fark edilen derin bir istihzâ ile söylediği sözler aynen hâtırdımdadır: "Birbirlerinden farkları yok. Al birini vur ötekine. Belki birinin sanata ve edebiyâta biraz ilgisi var, hepsi o..."

Bâzi oluşumlar insana bir anda basit bir şeymiş gibi gelir, ya da bir sıradanlığı aksettiriyormuş gibi algılanır. Oysa işin aslı öyle değildir. Yeter ki, bunun idrâkine varmaya zaman ve zemin müsâit olsun. Aslında o, çoğumuzun henüz farkında olmadığı birçok gerçeği dile getiriyordu da, bizler neyin ne olduğunu nice sonra anladık.

Bildiğimiz kadarıyla mutlu ve sâkin bir âile düzeni vardı. Eşi Ulun Örnek, kültürel birikimi ve hanımefendi kişiliği ile hocanın en büyük desteği ve yardımcısıydı. Çocukları yoktu. Muhlis Nâfiz

Bey'e bu konuda ileri sürdüğü gerekçe de düşündürücüdür. Bir gün bu yakın dostuna; "Ben kalp krizi riski altında yaşayan bir insanım. Her an her şey olabilir. Bu yaştan sonra bir çocuğu babasız olarak yalnız bırakmaya hakkım yok..." demiş. Muhlis Bey'in bunu bize aktarıırken, "İnsanın kendini aşması kolay bir iş değil, Veyis bunu yaptı." dediğini çok iyi hatırlıyorum.

Yine son görüşmelerimizden birinde, o ay çıkmış olan bir dergideki yöresel mânîlerle ilgili yazımı okumuş olduğundan bahisle, çalışmalarımın ne durumda olduğunu öğrenmek istemişti. O günlerde mezar folkloruna merak sarmış ve bir hayli de bilgi toplamıştım. Bu konuda yardımcı olacağını söylemiş ve gereğini de yapmıştı. Nezâket kurallarına riâyetteki hassâsiyetine bir güzel örnek olarak hatırlarım bu tavrını... Binyazar'ın tespiti, birlikteliklerini ne güzel yansıtır: "Onu görünce dünyâyı dolduran tüm seslerden daha etkili bir sükût ortamında bulurdunuz kendinizi. O sessizliğin yarattığı bir ağırbaşlılık ve erdemlilik. Sessiz dururdu ama konuşurdu. Dedikodu yaptığını gören olmamıştır ama insanoğlunu en iyi değerlendirenlerdendi. Çevresi hem insan doluydu hem de büyük kalabalıklar içinde yalnızdı..."

Anlatacaklarım çok ancak yakınlığımızın hâfizamda kalan son çizgisi, Sivas Havaalanı'ndaki uğurlayışımızdır. Omzunda çantası, kahverengi takım elbisesi, pırl pırl taranmış gür saçları ve fiziki görünümle bütünleşen ince vedâ mesajlarıyla uçağın merdivenlerindeki son selâmını hiç unutmam. 1980 yılı Ağustos ayı sonlarıydı. Ne Sivaslı dostları onu bir kez daha görebildi ne de o, çok sevdiği Sivaslı... Ölümü üzerine yazdığım ve "...insanoğlunun bir türlü alışamadığı, izlerini yüreğinden ve aklından silemediği ölüm üzerine bilmem ki ne demeli, ne söylemeli..." diye başladığım yazımı, ondan alıntıladığım şu halk söylemesiyle bitirmiştik: "Ölüm, ölüm hezen ölüm / Evden eve gezen ölüm / Her düzeni bozan ölüm..." (9)

Geçen "35" yılda aramızdan ayrılanlar, "Fahri hemşerilik" töreninde bir arada. Tarih, 9 Temmuz 1976. Sedat Veyis Örnek, Muhlis Nâfiz Günay, Fâzıl Hüsnü Dağlarca, Orhan Ekenel, Nihat Doğan.
(Fotoğrafta görülenlerden yalnız Halûk Çağdaş hayatta, o günün tanığı olarak...)

Dostlarından Ömer Câhit Yıldız da bir yazı yazdı köşesinde; "...o tatlı ve anlamlı söyleşilerinizi, ağzınızdan tâne tâne dökülen edebi anılarınızı canlı canlı aktarışınız unutulabilir mi?.." dedi ve onu şu güzel sözlerle andı: "Edebiyat ve araştırma alanında yeri doldurulmaz bir kalem, düşünceleriyle örnek bir insan, Türk diline özen gösteren dilci, beyni ve yüreği dopdolu bir dost Sedat Veyis Örnek. Ölümün çok erken oldu dostum. Dost acısı; ne demek, kolay mı söylemek..." (10)

SONSÖZ YERİNE...

Şöyle bir düşündüm. Yüksek tahsil hayatımı da hesaba katarsam, hemen hemen kırk yıldır akademik bir yapı içinde ve değişik sıfatlarla eskilerin deyimiyle isbât-ı vücûd etmekteyim. Sorarlarsa ki bana birkaç bilim adamını bunca insan içinde, "Sedat Veyis Örnek" ilk aklıma

gelenlerden biri olur. Hak ettiği karşılığı aldı mı, yeterince tanınıyor mu, biliniyor mu, neler yapıldı ardından? gibi sorulara ise olumlu cevap vermek pek kolay değil. Ama onun ismi; dostlarının, sevdiklerinin, öğrencilerinin ve sanatla bilimin gerçek temsilcilerinin anılarında ve hâfizalarında dâimâ yaşayacaktır. Dediği gibi şâirin:

"Eğer çi âleme herkes gelir gider İhyâ
Kemâl sâhibi ibkâ- yı nâm eder de gider"

DİPNOTLAR

- 1- Dr. Ali Rızâ BALAMAN, "Halkbilimci Sedat Veyis Örnek'in Ardından", (Sosyal Bilimler Fakültesi Dergisi- 2, Bornova-İzmir / 1981, sh. 343 vd.)
- 2- Adnan BİNYAZAR, "Sanatçı, Bilim Adamı Sedat Veyis Örnek'i Yitirdik", (Milliyet "Sanat Dergisi", 1. 12. 1980, sh. 19)
- 3- "Sedat Veyis Örnek'le Türk Halkbilimi Üzerine Söyleşi", (İş Dergisi, Şubat-1978, Sayı: 138. sh. 12 vd.)

4-1973 yılında yayımladığı "Budunbilim Terimleri Sözlüğü"nde, tespit ettiği "476" adet bilimsel terimin açıklamalarını yaparak, bunların Osmanlıca karşılıklarını (istilah) da kitaba eklemiştir.

5 Türker ACAROĞLU, "Örnek Bir Bilim Adamını Yitirdik / Prof. Dr. Sedat Veyis Örnek", (Türk Folkloru- Ocak 1981, Sayı: 18)

6- Yakın arkadaşı gazeteci Muhlis Nâfiz Günay için 1953 yılında kaleme alınmış olan bu biyografi denemesi, Günay tarafından ölümünden kısa süre önce orijinal hâliyle Ahmet Turan Alkan'a verilmiş ve bilâhare yazarın "Altıncı Şehir" adlı kitabında aynen yer almıştır.

7-Metin AND, "Cumhûriyet Dönemi Türk Tiyatrosu", (Sh.569)

8- Adnan BİNYAZAR, a. g. m.

9- Anadolu, 19. 11. 1980

10- Anadolu, 18. 11. 1980

Fotoğraflar Halûk Çağdaş Arşivinden ■

S. Veyis Örnek'in Hakikat gazetesinde gece sekreteri olarak çalıştığı günlere ait bir hatıra.
Yıl: 1951. Örnek, ayakta soldan ikinci sırada.

*Sedat Veyis Örnek'in Muhlis Nafiz Günay'ı anlattığı bu yazı A. Turan Alkan'ın,
Altıncı Şehir adlı kitabından aynen iktibas edilmiştir.*

Bir Biyografi Denemesi

Biraz sonra okuyacağınız yazı, bana ait değil. Ben bu yazıyı, bundan dört sene önce vefat etmiş yaşlı bir arkadaşımдан aldım. Yazı, arkadaşımдан birkaç yıl önce vefat eden "arkadaşımın arkadaşına" aitti ve çok güzeldi. Üzerinde "Bir Biyografi Denemesi" başlığı vardı, bir de tarih: 1953. Daktilo edilmiş dört sayfadan oluşan yazının harfleri bir tuhaftı; "ç"leri, "ğ"leri, "ö"leri olmayan bir daktiloda yazılmıştı. Arkadaşım, bu yazıyı "arkadaşının" Almanyanın Tübingen şehrinde talebe iken yazıp gönderdiğini söylemişti bana. Niçin göndermişti, bilmiyorum. Belki de karşılıklı sözleşmişlerdi; "Sen bana yaz, ben de sana yazayım, sonra iki kitap hali-

ne getiririz" gibi bir anlaşma yapmışlardı belki de ama bu yazı, en azından otuz sene, artık saçları iyice seyrelmiş arkadaşımın bir talebe iştihasıyla koltuk altında taşımaktan usanmadığı siyah plastik fermuarlı çantasında taşınmış durmuştu. Sık sık okunmuş olmalıydı. Otuz yıl katlanabildiğimiz her şeyin içinde sevgi de vardır çünkü.

Bilmiyorum bu yazıyı okurken benim kadar sevecek misiniz? İçinde, kaybettiğimiz Sivas'a dair pek çok güzel ayrıntının serpiştirildiği, ama her şeyden ziyade üslubundaki rahatlık, samimiyet ve başkılıkla beni cezbeden bu yazıyı her okuyuşumda lezzet alıyorum. Yazı, "arkadaşımı"; hayatında okuyup-yazmaktan başka hiçbir şeye tam bir aşkla bağlanmamış bir dostu anlatıyor.

1949'un Sivas'ına gidelim şimdi. Ve o tarihte henüz lise talebeliğine talim eden Hakikat gazetesinin gece sekreteri Sedat Veyis Örnek'in satırlarında Muhlis Nafiz Günay'ı okuyalım, her ikisini de rahmetle anarak...

YAKINLAŞMAK SEVMEKTİR

I

... Kör Muzaffer'in o felâket dükkânını sabahın geç saatlerinde, sırtında iyi terzilerin elinden çıkmış cedit bir elbiseyle, başı hafif önünde sağ kolu yumuşak ve zarif bir ritimle yürüyüşüne uymuş, saçları itinayla taranmış bir genç adam dönerdi. Başı hep önündeydi ve etrafla alâkası yoktu. Bunda samimiydi. Etrafı sevmiyordu bu adam. Etraf Kör Muzaffer'in "tikâni", etraf faytoncuların pos bıyıkları, etraf yalancı hocaların tesbihleriydi çünkü. Bunlara ve buna benzer aynı şeylere pencerelerini kapatmıştı. Başı önündeydi ve ciddi, apayrı bir yürüyüşü vardı. Hakındaki ilk hükmüm, "Şu çocuk yürümesini biliyor" olmuştur. Bu önemliydi. Binlerce sallapati ayağın, binlerce ütüsüz pantolonun, omuzun, kalçanın ve başın oynadıkları bu yürüyüş oyununda, bu zevksiz ve primitiv oyunda -çünkü onların ayakları ayrı gidiyordu, pantolonları ayrı, omuzları ayrı- başın ayağa, ayağın

başa uyduğu, hele bu yetmiyormuş gibi bir sağ kolun harikulâde bir güzellikle sağ omuzdan biraz sarkışı, dört sazlı bir oda kuartetinde piyanonun üç-dört ton içinde değişen solosuna benziyordu. Bu beni sevindirmişti. Bunu keşfetmem, kalabalıktan birisini yürüyüşünden ötürü ayırmam, değerlendirmem bana kıvanç vermişti. Bunu belirtmeliyim önce. Bazı sabahlar, şimdi en güzel yerine çirkin ve zevksiz bir apartmanın dikildiği meydana baktığım vakit, karmakarışık bir gidiş-geliş geometrisinde çizilmesine itina edilmiş, düzgün bir çizgi bulabiliyordum. Bu, onun yürüyüşüydü. Ve sağ kol hep aynı, ne bir eksik, ne bir fazla, hep aynı rahatlık ve güzellikte omuzdan sağa sarkıyordu -istesem bu sağ kol üzerine balladlar yazabilirim-. Yürüyüş ve sağ kol güzeldi. Önüne eğdiği baş samimi ve mânâlıydı. Onda ve yürüyüşünde etraf yoktu. Çünkü etraf, Kör Muzafferlerin felâket tikânları, faytoncuların...

Hükümet Meydanı'nın o canım, o aydınlık boşluğuna girdiği vakit başını kaldırır mıydı bu adam, bilmiyorum. Belki kaldırır, etrafına bakardı. Çünkü o andan itibaren Kör Muzafferler bitiyor, bir park yeşilliği, bir lise bahçesinin panoraması ve meydana erkekçe inen bir Çavuşbaşı yolunun dayı güzelliği başlıyordu.

Pastahaneye gidiyordu. O zamanlar pastahane yakışıklı Mahmud'undu. Mahmud'un kız gibi güzel, erken cigaralara başlamış, fakat aptal bir kardeşi vardı. Bir Frankeştayn babası vardı galiba. Kasada bir Çin sokağı esrarıyla oturur, kuruş sektirmezdi. Çayı seviyordu bu adam. Çay onun milli içkisiydi belki de. Babası çay içiyordu, annesi çay içiyordu ve kendisi çay içiyordu. Çayı zevkle, tadını çıkararak, şekeri tam kıvamında kıtlayarak içiyordu. Çay, onlarda bir doğu, pek doğu kasabasının kaçınılmaz dost, efendi ve yaşatıcı bir armağanıydı. Belki de evlerinde şimdi, artık kullanmadıkları nefis bir semaverleri vardı. Belki de babası daha gençken, daha Rus Harbi'ne işti- rak etmemişken, arkadaşları, yâranlarıyla bir Kağızman çayırında, bir ulu ağaç altında bu semaverden on bardak çay içmişlerdir.

Biz o zamanlar daha öğrenci olduğumuz için, daha küçük, boku cebimizde nadirattan bir pastahaneye verilecek çay parası bulunduğu için, sadece pastahanenin önünden geçiyorduk. Kışın pastahanenin kocaman camı buzlu oluyordu. Öğle paydosunda evimize giderken, içerdekileri bir esrar tekkesinin buğusu ve rahatlığı içinde seçebiliyorduk. İçerdekiler çayların ve cigara paketlerinin yanında bir bakıma mesuttular. Çünkü çaya, Yenice sigarasına verecekleri paraları, boş zamanları vardı. Onlar için örneğin matematikler, bir karenin orospu kenarları, hatayı zinhar affetmeyen geometriler yoktu. Olsa olsa pederlerinden biraz daha fazla para kopartmak için kayguları, küçük kavga ve kızgınlıkları vardı. Ondan ötesi rahattı. Sinemaların balkonlarına, filmlerin ilk gecelerine gidebiliyorlardı. Cigarasına, akşam yemeğine tavra oynayabiliyorlardı. Askeri mekteplerde okuyamamış Selahattinler, bir acaip Kadirler, Saffetler, gözlüklü ve babaları züccaciye, tuhafiye gibi komik ve fakat iş yapan, para getiren dükkânlara sahip birileri vardı.

Bir gün bir arkadaşla bu pastahaneye düşmüştüm. Köşede bir tenha yer seçtik. Çaylarımızı ismarladık, köylü cigaralarımızı, bir köyü ateşe veren hain bir kimsenin sinsiliği ve gizliliğiyle yakıverdik. Biraz sonra o züccaciyeler, o askeri mektepten rate olmuşlar, o Kadirler ve o geldi. Ortadaki masaya çepeçevre oturdular. Cigaralar, ağızlıklar ortaya çıktı. Çaylar kahveler söylendi. Rahat ve insan sikan bir jestle sandalyalara yaslandılar. Arkadaşım bir şeyler anlatıyordu. Ben dinlemiyordum. Gözlerimi her sabah Kör Muzaffer'in çeneyi dönené dikmişim. İlk gördüğüm şey, "o"nun öbürlerine yakışmamasıydı. Öbürleri rahat, sallapati, gürültülüydü. Bu beriki sıkıntılıydı. Kapanıktı. Kravatı çekidüzen bağlanmıştı. O zamana göre hayli avantgard olan soketleri vardı. Ve kendini beğenmişti. Gururluydu, yeni öğrendiğim "snob" kelimesini hemen yapıştırdım. Snobtu. Gerçi bu snobluğu sindirmişti kendine, hatta bir şahsiyet motivî haline getirmişti ama dikkatli bir göz görebilirdi. Çayı tutan elinde, yaka mendilinde, sigara

paketinin arkasına karaladığı resimlerde "benim" diye bağırın bir şey vardı. Az konuşuyordu. Dinlemiyordu da. Bir aralık bizim oturduğumuz masaya doğru baktı. Gözlerini gördüm. İşte bu olmadı. Gözleri gururunu tamamlamıyordu. Gözleri yakındı, doğrudu, kendiydi. Gözleri güzeldi ve dosttu. Gözleri gururuyla kavga ediyordu. Bu aşıkardı.

Artık dikkatimi çekiyordu. Cebinde gazeteler, dergiler vardı. Okuyordu. Bir entellektüel şahsiyeti çiziyordu. Kitapçının önünde oyalanıyor, kaldırımlardaki kitap sergilerine göz atıyordu. Acep benim sevdiğim yazarları seviyor muydu? Bunu çok düşündüm. Kitaplara bakarken gördüğümde, yanına yaklaşıp bunu sormak istemişim. "Affedersiniz! Size bir şey sormak istiyorum. Sait Faik'i nasıl bulursunuz?" Fakat sırtı bana dönüktü. Ve bu sırt kendini beğenmişti. Gözlerini görsem sorardım bunu. Ölür, yine sorardım. Acaba nasıl cevaplardı? Belki de tek kelime söylemezdi. Ne bozulurdum ya ben. İyi ki sormamışım.

Ona yaklaştığımı hissetmiştim. Beni çeken bir tarafı vardı. Kendini beğenmişti ama bu beğenişte bile bir başkalık, bir ayrılık, bir kendine haslık vardı.

Her sabah saat onlara doğru başı önünde, sağ kolu harikulâde bir güzellikle... Şehirde Kör Muzafferlerin felâket dükkânları, faytoncu bıyıkları, rahat hükümet meydanları, kışın içerisi bir esrar tekkesi buğusu ve rahatlığında pastahaneler vardı. Ve pastahanenin altında bir kitapçı dükkânı vardı. Bir birisi, bu kitapçı dükkânının önünde samimi olarak oyalanabiliyordu. Vitrinde Sait'in "Semaver"i vardı. Sait Faik'i seviyor muydu? Bunu mutlaka bilmem lâzımdı. Bu önemliydi.

II

Nerede, ne zaman konuştular? Hangisi hangisine cigara ikram etti ilkin, bu belli değil şimdilik? Ama bir gazete idarehanesinin yarı ciddi, kahve ocağımsı atmosferi içinde olabilir bu. Tanışma devresinden önce, aklımda kalan bir müsamerelere gecesî hatırlıyorum. DP'nin bir

Uzun İskender yiğitliği (!) ile CHP karşısına çıktığı, sath-ı vatani yirmi şu kadar senelik bir keyfi idareden kurtarmak için bir manevi cenge giriştiği yıllardı. Biz o vakitler, daha çok sanat aşkıyla (!), partililiklerden uzak, Halkevi'nde makyaj yapıp, rol ezberleyip, Çil Hilmi'nin rejiliği altında ilk gençlik yıllarımızın cidden temiz heyecanı, söze, harekete inşaya çalışıyor, dramalar oynuyorduk. Karşı taraf durur mu hiç? Duyduk ki onlar da faaliyetler. Ve duyduk ki gazeteci Abdülkadirlerin, matbaacı Necatilerin, Tarzan Muzafferlerin ve yine bir sürü cer atölyelinin tamamladığı bir çerçevede bir oyun hazırlanıyor. Ve yine duyduk ki bu esnaf ekibini çalıştıran Muammer Bey rejiliktan ayrılmış ve yerini başka birisi almış. Davetiyeler geldi bize. Gerçi taraflar birbirine dış biliyorlardı ama centilmenlik henüz ölmemişti. Biz, Hilmi Bey'in riyasetinde akşam Tan Sineması'na düştük. Hafiften kendimizi kasacağız, bu başıbozuk alayının acayıplığına, bir ulu sanatın eteğine sırf hasetten yapışarak mukabele-i bi'l-misl duygusu içinde acemiliklerine güleceğiz. Rifat Bey çıktı, misafirlere hoş geldin dedi, bir iki hafif siyasi lâf etti ve sonunda, oyunlar hakkında daha selahiyetli bir arkadaşının kelâm edeceğini bildirdi. Daha selahiyetli arkadaş geldi. Sırtında gri bir elbise vardı. Hafif askerî bir selamla milleti selamladı. Sağ eli -ya da sol eli, şimdi iyice hatırlayamıyorum- cebindeydi. Baykuş, Halit Fahri, başrolü oynayan Necati hakkında konuştu. Kendisinden emindi. Ben o gururu yine gördüm. Bu sefer bu gurur bir sağ, ya da bir sol elle birlikte bir gri cebe girmişti. Yani gizliydi. Yani artistik bir pozdaydı. Yani kaybolmamıştı. Yani vardı. Daha çok vardı bu sefer. Bu gurur bir düzen meydana getirmişti. Salondaki şu kadar kimseyi bir-iki saat tutacak, heyecanlandırarak bir aktiviteye bürünmüştü. Tehlikeli değildi artık. Hele soğuk değildi hiç. Yumuşak ve düzenliydi. Bir haşarı çocuğun ilacını içtikten sonraki ciddiyet ve ağırbaşlılığına bürünmüştü. Sevimliydik.

Sonralar oldu. Sonralar, iki matbaaya temsil ettikleri siyasi görüşlerin dışında yakınlaşmalar, tetik dostluklar getirme-

ye başladı. Sonralar karşılıklı ziyaretler getirdi. Biz ol vakitler, bu beri tarafta, çiçeği burnunda bir gece sekreteri, biraz orijinal haberler arayan bir şehir muhabiriydik. Her pazar parklardan, mezarlıklardan aşka sevdaya benzer yaşamalardan söz açan yazılar yazıyorduk Bizimki başka yaşamalardaydı. Ahbab sınıfı, dost muhiti bu sefer değişmişti. Amcam rahmetli Hayri Bey'den tut da öğretmen Uzun Nuri'ye kadar genişliyordu. Kebap yeniyor, rakı içiliyor, geç saatlerde Dumanlı'nın odasına gelinip telefonlar ediliyordu. Biz yukarılarda, mürettephanelerde bir felâket masasının üstüne abanmış hikâyeler kuruyorduk. Aşağısı Arut kebabına doymuş, geçirdikçe ağızları rakı kokan, rahat parmakları Yenice paketinin kırmızısıyla oynayan başkalarıyla doluydu. Fırsat düştükçe aşağı iniyorduk. Bir başlık alıyor, ya da "şu haberi tekten versek nasıl olur" gibi lâflar ediyorduk. Bu arada bizimkini görüyorduk. Kendini onlara uyduramıyordu. Hâli bir tedirgindi. Gerçi Saffetler, Kadir Sporlar, Kulelili Selahattinler değişmiş, yerlerini başkaları almıştı ama, o sıkıntı, Mahmud'un pasta salonundaki o boğuntu berdevamı. Gözleri güzeldi. Gözleri genç bir ceylan yavrusunun gözleri kadar güzeldi. Bu gözler anasona, kebaba, geç saatte evlere gitmelere rağmen alenen bağırıyordu, o muhitin, o çevrenin adamı olmadığına. Bunu hayretle görüyordum. Yalnız gözleri yalan diyordu. Bu oyun yapmacık diyordu.

Sonra Ülke'ye girdi. Sonra bir eski Mevlevi dervişî kadar temiz Rıza Bey... Sonra iki gözü iki ticaret bonosu Kemal Bey... Sonra çelebi ve fakat kendi yazı aynasında sarhoş olmuş Vehbi Cem... Köylü Elbeyoğulları... Seçimi kaybetmiş bir-iki CHP mebus namzedi. Ve arada bir ben. Ben düşünüyordum fırsat buldukça. Kemal Bey'in gözleri üstüme dikiliyor, ayakbılarımdan rengi atmış kravatıma, ses tonuma, siyasi tutumuma kadar beni bir yeşil ve sıkıntılı maceraya atıyordu. Ama umumiyetle yalnızdık. Kitaplardan (betiklerden), yazarlardan, tiyatrodan falan konuşuyorduk. O gazetede daha çok siyasi yazılar yazıyor, bazen edebiyat sahifeleri hazırlıyor, hocanın eski şiirlerini

pek de samimi olmayan övgüler karalıyordu. Ve bazen bize, Hakikat'e, bazen benim yazılara kapalı da olsa taş atıyor, "park şairleri" gibi lâflar ediyordu.

Daha o sıralar, millet ona tutuluyordu. Daha çok babasına tutuluyordu. O kadar zengin adam, oğlunu gazetelerde çalıştırıyor diyorlardı. Biz bu lâfları söyleyenleri küçümsüyor, yolu yordamı gereğince giyabi savunmalar yapıyorduk. Gazeteciliğin, yazıcılığın şerefinden, şanından söz açıyorduk. Ve sonra çevre, bir kimsenin bir partiden bir başka partiye geçeceğini pek anlamıyor, bunu koz olarak kullanıyordu.

Sonra bizim siyasi bir gayretten çok, bir mürekkep kokusuyla, bu kokunun baş edilmez sancısıyla çıkardığımız bir varakpârede yeni ve samimi yaklaşımlar oldu. Bizim varakpâreye yazılar yazdı. Sonra ben belediye azası bilmem kim yüzünden mahkemeye düştüm (ne komik!), beraat ettim. Kırılmıştım. Aldatılmıştım...

Akşama doğru eve dönerken bazen onunla karşılaşıyordum. O, o vakitler eve pek ekmek tuz götürmüyordu. Zamanı vardı. Konuşuyorduk.

Sonra birbirimize kitaplar imzaladık. Sinemalar ısmarladık. Sinema dönüşleri güzeldi. Gece güzeldi. Sivas gökleri güzeldi. Cebimizde cigaramız vardı. Sokakları arşınıyorduk. O sıralar Sivaşta bulunan bir şair vardı. Baktım seviyor Dağlarca'yı. Önemlisi, anlıyor. Bu beni ne kadar sevindirmişti. Kendi duygu ve zevk anlayışına ortak bir kimseyi bulmak beni ne kadar sevindirmişti! Serin ve yiğit Sivas gecelerinin içinde bu zevk ortaklığı daha güzel oluyordu

Sonra ben Ankara'ya, tahsillere gittim....